ΑΠ' ΤΑ ΠΑΛΗΑ ΚΑΙ ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ Λὰ χὶρ καὶ ὁ Θεός. Μιὰ περίεργη δέησις. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰωσὴφ καὶ ἡ δημοκρατία. Βασιλόφρων ἐξ ἐπαγγέλματος !... Τὸ καπέλλο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ μαύρου. Οἱ ἄδηλοι πόροι τῆς κ. Σαλαί. Διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐράνων. Ὁ ἔξυπνος ἀββᾶς. Μιὰ πετυχημένη ἀπάντησις.

Ὁ διάσημος πολεμιστὴς Λὰ Χὶρ, κάθε φορὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐκστρατεύση ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, εἶχε τὴ συνήθεια ν' ἀπευθύνη στὸν Θεὸ τὴν ἑξῆς δέησι :

— Θεέ μου ! Σὲ ἱκετεύω νὰ κάμης σήμερα γιὰ τὸν Λὰ Χὶρ, ὅ,τι θὰ ἔκανι κ' ὁ Λὸ Χὶρ γιὰ σένα ἐὰν αὐτὸς ἦτο Θεὸς καὶ σὺ ὁ Λὰ Χὶρ !

* * *

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Ἰωσὴφ ὁ Β' ἦταν, ὡς γνωστόν, σοφότατος ἄνθρωπος. Κάποτε—διηγεῖται ὁ Σεγκοῦρ—ἐταξείδευε στὴ Γαλλία ἰνκογνιτο, με τὸ ψευδώνυμον «κόμης ντὲ Φαλκενστάϊν». Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου του, ὁ ἀγαθὸς μονάρχης, ἐξοῦσε δημοκρατικώτατα.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ το ζήτημα τῆς ἡμέρας ἦταν ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀμερικανῶν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας των, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἶχε ἐκκραγῆ.

Κάποια κυρία, λοιπόν, δημοκρατικωτάτων ἀρχῶν, βλέποντας τὴν ἁπλότητα τοῦ αὐτοκράτορος, ἐφαντάσθηκε ὅτι θὰ συμμεριζόταν ἴσως τὶς ἰδέες της ! Κυρ, σ' κάτι κο σαλόνι ποὺ ἔτυχε νὰ τὸν συναντήση, τὸν ρώτησε τὶ γνώμη εἶχε γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῶν Ἀμερικανῶν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας.

— Δὲν νομίζετε κι σεῖς, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, ὅτι ἡ Δημοκρατία εἶναι τὸ ἰδεῶδες πολίτευμα;

— Λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ συμφωνήσω μαζὶ σας, τῆς ἀπάντησε χαμογελῶντας ὁ Ἰωσήφ. Εἶμαι βασιλόφρων... ἐξ ἐπαγγέλματος !

* * *

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἴσχυε στὴν Ἀμερικὴ ὁ θεσμὸς τῆς δουλείας τῶν μαύρων, ἕνας Ἀμερικανὸς παρετήρησε μιὰ μέρα ποῦβρεχε ραγδαίως ὅτι κάποιος μαῦρος εἶχε βγάλει τὸ καπέλλο του καὶ τὸ εἶχε κρύψει κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του.

Πλησίασε, λοιπόν, τὸν μαῦρο καὶ τὸν ρώτησε :

— Γιατὶ ἔβγαλες τὸ καπέλλο σου;

— Γιὰ νὰ τὸ προφυλάξω ἀπὸ τὴν βροχή, ἀπάντησεν ὁ μ...

— Μὰ τώρα βρέχεται τὸ κεφάλι σου ! τοῦ εἶπε ὁ Ἀμερικανός.

— Ὤ, γι' αὐτὸ δὲν μὲ νοιάζει καὶ τόσο, ἀπάντησεν ὁ μαῦρος. Τὸ καπέλλο εἶνε δικό μου, ἐνῶ τὸ κεφάλι μου ἀνήκει στὸν ἀφεντικό μου !...

* * *

Ἡ κυρία ντὲ Σαλαί, ἡ ὁποία ἐφηφίζετο γιὰ τὴν κομψότητά της, ἐζοῦσε πλουσιώτατα, χωρὶς νὰ μπορῆ κανεὶς ν' ἀνακαλύψη τοὺς πόρους της. Τέλος, ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐπὶ ἔτη κατέφευγε στὸ ἑξῆς «κόλπο» : Δυὸ ἢ τρεῖς φορὲς τὸν χρόνο περιήρχετο τὰ γνωστά της σπίτια καὶ ἔλεγε ὅτι ἐνεργοῦσε ἔρανο γιὰ μιὰ δυστυχήσασα οἰκογένεια εὐγενῶν, ἡ ὁποία ἐπιθυμοῦσε νὰ παραμείνη ἄγνωστη. Τὸ προϊὸν δὲ τῶν ἐράνων της τῆς ἀρκοῦσε γιὰ τὶς τουαλέττες της καὶ γιὰ νὰ ζῆ μὲ ὅλη της τὴν ἄνεσι.

* * *

Μιὰ μέρα ποὺ ὁ μαρκήσιος ντὲ Σαπσενὲτς εἶχε βγῆ περίπατο ἔφιππος, συνάντησε στὸ δρόμο ἕναν φτωχὸ ἀββᾶ ἐπάνω σ' ἕνα γαϊδουράκι.

— Ἔ ! ἀββᾶ ! τοῦ φώναξε ὁ μαρκήσιος γιὰ νὰ τὸν πειράξη. Πῶς πάει ὁ γάϊδαρος ;...

— Ἔφιππος, κύριε μαρκήσιε ! ἀπάντησεν ὁ ἐξυπνότατος ἀββᾶς. Καὶ ὁ μαρκήσιος ἔμεινε κόκκαλο !...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ !...

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἱσπανίας Κάρολος Α' μιὰ ἀνοιξιάτικη μέρα εἶχε πάει μαζὶ με ὅλη τὴν Αὐλὴ του σε μεγάλο κυνήγι στὸ δάσος τῆς Παλαιᾶς Καστίλλης. Τὸ κυνήγι ἦταν πλούσιο καὶ οἱ ὑπηρέτες τοῦ βασιλέως δὲν ἐπρόφθαναν νὰ μαζεύουν τα θηράματα. Ξαφνικὰ ὅμως ἔπιασε μιὰ τρομερὴ καταιγίδα ποὺ ἔκανε τοὺς αὐλικοὺς νὰ σκορπίσουν μέσ' στὸ δάσος, ψάχνοντας νὰ βροῦν ὁ καθένας καταφύγιο γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὴν ἀναμπομποῦλα ἐκείνη ὁ βασιλεὺς βρέθηκε μακρὰ ἀπ' τὴν ἄλλη ἀκολουθία του. Ἀμέσως ἄρχισε νὰ κυτάζη κ' αὐτὸς γύρω του νὰ βρῆ κανένα μέρος νὰ τρυπώση. Πρόγματικὰ δὲν ἄργησε νὰ ἰδῆ μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὸ κοίλωμα τῆς ὁποίας μποροῦσε νὰ στεγασθῆ ἕνας λόχος ὁλόκληρος. Μόλις ὅμως μπῆκε μέσα, εἶδε τέσσερες ρακένδυτους ἀλῆτες, οἱ ὁποῖοι κοιμόντουσαν βαθειά. Δὲν θέλησε νὰ τοὺς χαλάση τὸν ὕπνο καὶ προχώρησε σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ νὰ προφυλαχθῆ ὅπως μποροῦσε καλύτερα. Ἐκεῖνοι ὅμως ἀπ' τὸν κρότο τῶν σπηρουνιῶν καὶ τοῦ σπαθιοῦ του ξύπνησαν καὶ μόλις τὸν εἶδαν πετάχθηκαν ὄρθιοι καὶ τὸν περικύκλωσαν.

Τότε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ἀφοῦ ἔρριξε ἕξω μιὰ ματιὰ καὶ εἶδε πῶς ὁ βασιλεύς—ποὺ τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει ἀμέσως—βρισκοταν μόνος καὶ χωρὶς συνοδεία, τοῦ εἶπε χωρὶς κανένα προοίμιο :

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε, Μεγαλειότατε, τὶ παράξενο ὄνειρο ἔβλεπα τώρα δὰ στὸν ὕπνο μου. Ἔβλεπα πῶς τάχα μοῦ χαρίσατε τὸν ὡραῖο βελούδινο μανδύα σας.

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπότομα καὶ χωρὶς κανένα σεβασμό, τὸν μανδύα ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς ὤμους καὶ τὸν ἔρριξε στοὺς δικούς του.

— Ἀ ! Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ δεύτερος. Ἐγὼ εἶδα ἕνα ἀστεῖο ὄνειρο. Εἶδα πῶς μοῦ ἀντικατέστησες τὸ παλιὸ ξεθωριασμένο καπέλλο μου με τὸ ὡραῖο φτερωτὸ βελούδινο καπέλλο ποὺ φοῦτε...

Καὶ πῆρε τὸ βασιλικὸ καπέλλο, το φόρεσε ὁ ἴδιος καὶ τὸ δικό του τὸ φόρεσε στὸ κεφάλι τοῦ βασιλιᾶ, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ φέρη καμμιὰ ἀντίρρησι.

— Καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ τρίτος, εἶδα πῶς μοῦ χαρίσατε ἕνα ὡραῖο πολεμικὸ ἄλογο, μὲ χρυσὰ χαλινάρια καὶ ὡραία σέλλα.

Καὶ πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ βασιλιᾶ τὰ ἡνία τοῦ ἀλόγου του.

— Καλά, εἶπε τότε καὶ ὁ τέταρτος στοὺς συντρόφους του, σεῖς τὰ πήρατε ὅλα καὶ δὲν ἀφήσατε τίποτε γιὰ μένα.

— Μπᾶ, ἀποκρίθηκε ὁ πρῶτος, σὺ θὰ πάρης αὐτὴ τὴν ὁλόχρυση κυνηγετικὴ σάλπιγγα τοῦ Μεγαλειότατου.

— Ὡραία, εἶπε τότε ἀτάραχος ὁ βασιλιᾶς, τὰ ὄνειρά σας ἦταν θαυμάσια καὶ μὲ μεγάλη μου χαρὰ σᾶς χαρίζω ὅλα αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματά μου. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ σᾶς δείξω πῶς τὰ μεταχειρίζονται.

Καί, λέγοντας αὐτά, ἔφερε στὸ στόμα του τὴν κυνηγετικὴ του σάλπιγγα καὶ φύσηξε τρεῖς φορές, με ὅλη τὴν δύναμί του, προτοῦ οἱ τέσσερες ἀλῆτες καταλάβουν τὸν σκοπό του καὶ τὸν ἐμποδίσουν. Ἔπειτα τοὺς τὴν ἔδωσε πάλι.

Σε λίγα λεπτὰ ὅμως διακόσιοι περίπου ἱππότες, τῆς ἀκολουθίας τοῦ βασιλέως, ἔφθασαν καλπάζοντες ἕξω ἀπ' τὴν σπηλιὰ καὶ βλέποντας τὸν μονάρχη τους ἀνάμεσα στοὺς λωποδύτες, ξεγύμνωσαν τὰ σπαθιά τους.

Τότε ὁ βασιλιᾶς γύρισε στοὺς τέσσερες ἀλῆτες καὶ τοὺς εἶπε :

— Καλοί μου φίλοι, δὲν μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὶ παράξενο ὄνειρο εἶδα, ἐνῶ σεῖς μοῦ πέρνατε τὰ πράγματά μου. Ἔβλεπα ὅτι εἴσαστε κρεμασμένοι κ' οἱ τέσσερες σ' αὐτὰ ἐδῶ τὰ γειτονικὰ δένδρα.

Τὸ βασιλικὸ ὄνειρο δὲν ἄργησε νὰ γίνη πραγματικότης.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὰ κορμιὰ τῶν τεσσάρων ἀλητῶν κρεμόντουσαν τὸ καθένα σ' ἕνα δένδρο...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΝΑΣΚΕΥΗ ΜΙΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΣ

Εἶναι γνωστὴ ἡ παράδοσις τὴν ὁποίαν ἀναφέρουν ἀρκετοὶ συγγραφεῖς γιὰ τὴν Κλεοπάτρα, ὅτι δηλαδὴ ἡ περίφημη αὐτὴ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, θέλοντας κάποτε νὰ καταπλήξη τὸν Ἀντώνιο, ἔπιρε ἕνα σκοινάρικα ἀπὸ μαργαριτάρι, τὸ διέλυσε μέσα σ' ἕνα ποτήρι ξύδι καὶ τὸ ἤπιε. Τελευταῖα ὅμως ἕνας Εὐρωπαῖος φυσικὸς ἀπέδειξεν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε ἀληθινό, διότι ὅταν ἐδοκίμασε κι' ὁ ἴδιος νὰ διαλύση ἕνα μαργαριτάρι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, παρετήρησε ὅτι τοῦτο ἦταν ἀδύνατο. Ὁπωσδήποτε ἡ παράδοσις, μολονότι δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν ἀλήθεια, μᾶς δείχνει τὶ ἀξία ἀπέδιδαν οἱ ἀρχαῖοι στὰ μαργαριτάρια.

τα...Τὶ νὰ κάνω τώρα...*(Ὥσπου ν' ἀποφασίση τὶ νὰ κάνη ἔχει πέσει κατὰ γῆς λιπόθυμος. Ὁ Παῦλος ἀνακηρύσσεται νικητής. Νὸκ Ἄουτ !... Ἡ Ζανέττα πηδάει τότε τὰ σοιανιά, ὁρμάει στὸν Παῦλο, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλάει κατενθουσιασμένη καὶ ὕστερα τρέχει στὸν ἀδελφό της, ποὺ εἶνε ξαπλωμένος ἀναίσθητος, μὲ τὸ πρόσωπο γεμάτο αἷματα.)*

ΖΑΝΕΤΤΑ.— Δὲν εἶνε τίποτα, Λουδοβίκε μου, δὲν εἶνε τίποτα.. Μὴ χολοσκάνης... Νά, νίκησε ὁ Παῦλος.. Θὰ πάρη τὶς εἴκοσι χιλιάδες φράγκα... Μ' αὐτὲς θὰ κάνουμε τὸ πρῶτο νοικοκυριό μας !... Τί ἀνέλπιστο λαχεῖο ἦταν αὐτό ! Θὰ δῆς τὶ καλὰ ποὺ θὰ ζήσουμε ὅλοι μαζύ !... Δεν χαίρεσαι καὶ σύ, ἀδελφούλη μου ; Μικρό μου Λουδοβικάκι, ὅπως ἔλεγε κι' ὁ μακαρίτης ὁ μπαμπᾶς !...

ΚΙΛ. *(φτύνοντας τρία σπασμένα δόντια).*— Χαίρομαι, χαίρομαι... Εἶμαι κατενθουσιασμένος !

ΠΑΥΛΟΣ ΤΖΙΑΦΕΡΙ